

GOTTHARD

Vážení a milí farníci, jeden z mých kněžských kolegů si četl náš časopis z minulého měsíce a pak mi při setkání kamarádsky vyčetl: víš, že sis tím úvodníkem strašně naběhl? V Bubenči máš intelektuálskou farnost, a ani vlastně nevíš, kolik z tvých farníků píše blogy anebo různé komentáře na sociálních sítích, dokonce někteří možná profesně, jsou za to placeni... Zarazilo mě to, a tak jsem si ten úvodník ještě jednou přečetl, co tam mohlo některého z vás (pokud jste mezi těmi výše jmenovanými) urazit anebo se nevhodně dotknout. Ve své úvaze jsem přeci nezpochybňoval ani důležitost internetu, ani výhodu sociální komunikace na něm, ale upozorňoval jsem na nešvar, který se může právě z virtuálního světa dostávat do toho světa reálného, v kterém žijeme a který v extrémních případech může někoho tak ovlivnit, že ten reálný svět přestane vlastně tvořit, ale začne ho pouze hodnotit z jakési falešné pozice pozorovatele.

Tím „pozorovatelem“ a hodnotitelem světa, nás samotných v něm a našich vztahů je jedině bytí – Bůh. Ten, který není pouze autorem všehomíru a pak pasivně sleduje, jak se vyvíjí, ale naopak ten, který ho obdarovává zákonitostmi, které ho udržují v chodu, a následně do něho vkládá člověka jako jedinečného živého tvora, který se Bohu může podobat. Svobodou v rozhodování a žitím pro druhé. Proto člověku dává své Slovo, posílá mu vůdce, a nakonec i sám Bůh vstupuje do lidské komunity, aby se jeho lidský život stal Cestou, jakou má člověk kráčet, aby ke svému cíli dospěl nejen jako jednotlivec, ale s celým vesmírem a společenstvím, do kterého byl v konkrétní době a na konkrétním místě počat a narozen.

Ježíš žil reálný život, skutečné vztahy, včetně

těch, které nebyly opěťované anebo byly dokonce naopak nepochopené, nepřijaté a odmítnuté. Právě v těchto situacích se nejvíce i dnes projeví, nakolik je Kristus v nás přítomen a nakolik jsme jeho učedníci, tedy křesťané. Ježíš je velmi čitelný nejen ve svých slovech, ale především ve svých skutcích.

A to je i naše poslání: slovo se snadno devaluje, jeho nadužíváním se může dosáhnout toho, že přestane být autentické a užitečné. Křesťan je ten, který má nejen své, ale především to Boží Slovo proměňovat do života. O tom, jak má vypadat společnost, nesmí pouze mluvit, ale on sám za pomoci svátostí ji má vytvářet, vstupovat do ní i přesto, že dnešní společnost může v některých oblastech hlásat jiné představy než ty, které společnost předchozích generací držely pohromadě.

Po několika desetiletích jsme svědky válek a různých konfliktů. Nepletme se, není to záležitost Ruska, Ukrajiny, Sri Lanky, Čadu, Mali, ani nejde pouze o politické hrátky mocných. Každé společenství se tvoří zespodu a do každé vedoucí (nejen politické) funkce se dostává někdo, koho to konkrétní lidské společenství vygeneruje. Proto je naše zodpovědnost větší, než pouze jít k volbám anebo dokonce (nejednou správně) mluvením či psaním poukazovat na to, co je nesprávné a špatné. Farnost je to naše „políčko“ vztahů, do kterého zaséváme Boží Slovo, které se pak společně učíme žít. Není to jednoduché, protože jsme různí, a leckdy může mít někdo tendenci to společenství vyčistit podle svých představ o katolické a zbařit ho těch, kteří v něčem vyčnívají. Není to jednoduché i proto, že možná opravdu je v našem kruhu větší procento intelektuálů, kteří nepocítují potřebu být s druhými častěji a více. Když jsme si však toho vědomí, můžeme s tím pracovat. Aby se Slovo proměňovalo nejen v chlebě a víně při Eucharistii, ale i v nás, když společně vyrazíme na výlet, povídáme si po mši anebo ukličíme kostel. Teprve tehdy, když sami dokážeme aktivně nějaké společenství vytvořit (nejen být jeho pasivními členy), můžeme ukázat na to, co je někde jinde špatné...

P. Miles

Milí farníci,
začátek prázdnin je často období velkých zkoušek. Po opuštění seminárního prostředí si člověk vždy znovu vyzkouší, zda se alespoň trochu posunul ve věrnosti životu modlitby. Já sám si pak navíc přidávám zkoušku trpělivosti, když se snažím během týdne absolvovat všechny nutné lékařské kontroly, abych měl zase na nějaký čas klid. Nebojte se, touto zkušeností vás nehodlám připravovat o váš čas. Rád bych s vámi ale sdílel trojí radost posledních týdnů. Vydejme se za ní proti proudu jejich časové posloupnosti.

První nechám zahalenou v roušce soukromí, nicméně pro mě osobně je důležitá, a tak ji chci alespoň zmínit. Jsem velmi vděčný za přátele, s kterými jsem se často po několika měsících mohl konečně vidět na přelomu června a července. Za chvíle radosti a blízkosti, přestože ne všem koresponduje slunné bezstarostné léto s momentálním rozpoložením.

Druhou z radostí, za které jsem vděčný, a které už dám více prostoru, je pokoj, který jsem od května postupně mohl čím dál víc zakoušet, který se pro mě stal odměnou a také měřítkem pro celý uplynulý rok, který sám o sobě byl misty vše, jen ne radostný a pokojný. Největší vnitřní utišení jsem navíc pocítil během poutě do Santiaga, na kterou jsem se v půlce června vypravil.

Přiznám se, že uchopit celou tuto zkušenost a předat jí dál, aby z ní druhý mohl něco čerpat, momentálně nedokážu a nebudu se o to ani radši pokoušet, protože by to s největší pravděpodobností skončilo chaotickou snůškou plytkých slov.

Vrátím-li se ale alespoň k pokoji, který jsem zakusil a z kterého momentálně stále čerpám, tak soudím, že vychází právě ze zkušenosti s postojem poutníka, který čím dál víc pozoruji i ve svém každodenním životě a který by se, věřím, měl stát způsobem našeho křesťanského života, tak jak to o 15. neděli v mezidobí připomněl Svätý otec. Představa ztráty životních jistot se zdá až nezdravá a byla by, pokud by šlo o pouhé vykořenění. Pokud ale člověk neztratí vědomí, odkud vychází a kam směřuje, pak se právě v zdánlivé nejistotě postupně učí skutečně odevzdávat Pánu a tak, doufám, nalezne skutečnou jistotu, skutečný Pokoj.

Ačkoli jsem třetí z radostí zmínil již v minulém čísle, musím se k ní vrátit. Je jí zkušenost ze setkání z Noci kostelů, kde jsme se společně s přítomnými bavili na téma povolání v lidském životě a pak pochopitelně na téma formace ke kněžství. To mě spolu s dalšími myšlenkami, které už delší čas nosím v hlavě, přivedlo k částečné změně formátu těchto měsíčních příspěvků. Od příštího měsíce, tj. od září, až do příštího července bych vám postupně na polovině strany rád představil formaci, kterou procházíme, z různých úhlů

pohledu. Téma by vždy bylo propojeno s tím, co momentálně v semináři prožíváme. Připravím také jednoduchý způsob kladení otázek, které bych sám nebo případně někdo moudřejší mohl zodpovědět.

Závěrem přidám jednu radost navíc, a to je čas, který jsem v červenci mohl strávit ve farnosti s vámi, od srpna už takového času bude podstatně méně, neboť mám řadu povinností se seminářem. Těším se na opětovné setkání s vámi a přeji vám také plnost Pokoje a radosti.

Milí farníci,
zdravím vás uprostřed letních prázdnin. Pro mne jsou poměrně různorodé – především tím, že dochází ke změně mého působení. Na přelomu června a července jsem ještě prožíval svůj několikátýdenní pobyt v trapistickém klášteře v Novém Dvoře a během prázdnin se budu stěhovat do Kunratic, kde bude pokračovat moje jáhenská služba. V novodvorském klášteře jsem spolu s mnichy měl možnost prožívat jejich běžný život v obyčejném každodenním rytmu – tichém, duchovním i pracovním. Byl to čas příležitosti potkat se s Bohem i se sebou samotným jinde a jinak. A byl to čas rozhodně požehnaný.

S farností v Praze-Kunraticích, do které nastupuji, je spojeno Arcidiecézní centrum mládeže Praha, kde bude (předpokládám) hlavní těžšíště mé nadcházející práce. Těším se však nejen na práci s mládeží, ale také na tu ve farní pastoraci.

Ještě před stěhováním jsem se zapojil do akcí pořádaných pražským centrem mládeže, kdy jsme spolu s týmem a mladými vyrazili na Horu Matky Boží v Králíkách. Tam bylo zázemí pro dva letní tábory křesťanské mládeže (jeden s názvem Taxiway camp pro mladší ve věku 12–15 let a druhý s názvem Runway camp pro starší cca 15–19 let věku).

Již za několik dní – v první polovině srpna – proběhne Celostátní setkání mládeže v Hradci Králové, kde jsem součástí liturgického týmu. Nemám teď po ruce seznam s počtem přihlášených účastníků, ale pár tisícovek mladých se tam očekává. S některými z vás jsem se viděl u nás u Sv. Gotharda uprostřed července při mši svaté a s dalšími to doufám „doženeme“ někdy jindy ;-). Stále vás nesu ve svých modlitbách. Pěkný srpen!

VIA VITAE – Věra Nováková

V létě si můžete zajít na výstavu obrazů
Věry Novákové (1928)

Místo: Centrum současného umění DOX
(Poupětova 1, Praha 7)

Otevřeno: středa–neděle 12:00–18:00.

Společná návštěva s komentovanou prohlídkou pro naši farnost přímo od malířky Novákové bude ve čtvrtek 15. září 2022 v 16:30, sraz na místě je v 16:20.

Věra NOVÁKOVÁ (* 1928) se narodila jako dvojče s pozdější lékařkou Hanou Lobkowiczovou do rodiny pražského prvorepublikového právníka. Krátce po zahájení studií na Akademii výtvarných umění v Praze (1947) byla pro svůj původ spolu s dalšími pěti spolužáky v únoru 1949 na základě komunistické prověrky ze školy vyloučena. Mezi vyloučenými studenty byl i Pavel Brázda, za něhož se roku 1950 provdala a s nímž pak bydlela na Vinohradech u jeho prarodičů Josefa Palivce a Heleny, roz. Čapkové. Díky zatajení kádrového posudku mohla v roce 1952 složit maturitní zkoušku na

Vyšší škole uměleckého průmyslu, avšak ani jeden z manželů nemohl svá umělecká díla na veřejnosti prezentovat, obrazy či sochy končily buď doma, anebo u různých známých a přátel, mezi nimiž byla řada významných českých disidentů. První velkou výstavu tak mohli manželé Brázda – Nováková realizovat teprve po pádu komunismu, uskutečnila se roku 1992 v PKC Ženské domovy, ve stejném roce dostali povolení zřídit si první vlastní ateliér, v němž Věra Nováková dodnes tvoří. Její rozsáhlé malířské a sochařské dílo nese svěbytný rukopis, v němž se odráží nejen realita, ale především její vnitřní pocity, postoje a vize (*Strom života, Tak končí sláva světa, Po konci světa...*), jakož i její intimní víra v osobního Boha (*Job, Svět pod křížem, Ukřižovaný...*). Zvláštní místo v její pozdější tvorbě tvoří fantazie založená na práci s písmeny a číslicemi, propojenými s určitým citátem či myšlenkou. Manžel Novákové Pavel Brázda roku 2017 zemřel a je pohřben na Olšanských hřbitovech.

(Pozn.: Věra Nováková a Pavel Brázda jsou rodiči dr. Kateřiny Trlifajové, členky pastorační rady naší farnosti.)

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Kromě mezinárodně uznaných států je ve světě několik menších i větších společenství či národů, které se z různých důvodů ocitly v určité izolaci, ať už ekonomické či politické. Ostrovy, ale i kontinentální území, jejichž obyvatelstvo buď usilovalo o vyhlášení státní nezávislosti, ale nebylo jim vyhověno a jejich samostatnost buď neuznává žádný jiný stát či pouze několik států, anebo se nacházejí v situaci, kdy s nimi jejich mateřská země udržuje minimální kontakt, což může v budoucnu způsobit velké problémy. Protože tato území jsou tedy mnohem větším rizikem občanských nepokojů, válek či mezinárodních sporů, letní měsíce budeme v modlitbě věnovat právě jim.

Aruba

1. srpna 2022 – 4. září 2022

Jen 25 kilometrů od pobřeží Venezuely leží ostrov, jenž měří cca 30 km na délku a ani ne 10 km na šířku. Na tom by nebylo nic zvláštního, kdyby toto území nebylo součástí Nizozemského království v Evropě. Jde o pozůstatek koloniálního území ze 17. století, kdy Nizozemí ovládlo 6 karibských ostrovů, později tvořících tzv. Nizozemské Antily. Dnes k Nizozemí kromě pevninského území a kromě Aruby náleží ještě ostrovy Bonaire a Curaçao. Statut těchto oblastí se v posledním století mění, z původního soustátí se postupně stávají více nezávislá území s vlastní samosprávou, současný stav trvá teprve od roku 2010. Už od roku 1972 vítězí v místních volbách strana, otevřeně proklamující, že konečným cílem je zcela nezávislý stát.

Vyhlásit nezávislost však není jen otázkou politické vůle, ale i mezinárodně-společenské a ekonomické vize. A tento malý ostrůvek poslední desetiletí žil ze dvou hlavních příjmů: tím prvním byly ropné rafinerie, zpracovávající ropy z Venezuely. Tento zdroj kapitálu však vypadl v okamžiku, kdy se už v 90. letech začaly rafinerie uzavírat a plánovaný odchod z nizozemské unie roku 1996 byl díky pochopení nizozemských poslanců rok předtím odložen na neurčito. Místní vláda proto začala více sázet na příjmy z turistického ruchu. Budování hotelových komplexů a různých především mořských a přímořských atrakcí zažívalo velký boom těsně před covidem a zejména pro Nizozemce tato země představovala ráj, do něhož rádi a často létali. I toto odvětví však v posledních dvou letech utrpělo velké rány a dnešní arubská samospráva řeší vážné problémy, nejen jak udržet poměrně vysokou životní úroveň místních, ale jak zhruba 110 tisíc obyvatel vůbec uživit.

Problém je tím závažnější, že veškeré základní

potraviny se na Arubu přivážejí, na ostrově se pěstuje pouze aloe, z něhož se vyrábí alkohol, dále kosmetické a farmaceutické přípravky, určené jak pro turisty, tak pro export, obojí se však zatím nepovedlo vrátit na úroveň před vypuknutím světové covidové pandemie v roce 2020. Přitom kromě přírodních krás Aruba příchozím nabízí i další neobvyklý fenomén, a to je „mystické“ prostředí. Cestovní agentury rády zdůrazňují, že na Arubě se léčí i psychické problémy a lidé, kteří zde prožijí aspoň dva týdny, si rozhodně „dobijí baterky“ nejen fyzickým odpočinkem, ale i duševní pohodou. A tak se na území ostrova poslední dobou také opravily nemnohé kostelíky a kaple, které bývají otevřené většinou po celý den. Budete-li mít někdy možnost sem zajet, poznáte při bohoslužbách zvláštní karibský jazyk papiamentu, jenž se používá pouze na výše zmíněných ostrovech, patřících aktuálně Nizozemsku. Většina z těch sakrálních prostorů je navíc katolická, takže aspoň liturgii by mohl rozumět každý z nás.

Večer věnovaný Arubě – 1. srpna 2022:

17:30 mše svatá s úmyslem za Arubu; 18:15 prezentace základních informací, historických a náboženských souvislostí (P. Miloš Szabo) a monitoring současného dění v zemi (Jiří Václavek)

Představují se členové ekonomické rady farnosti:

Ing. Josef Mára, člen ekonomické rady farnosti

V září letošního roku to budou tři roky, co jsme se jako rodina odstěhovali z Prahy do České Třebové. Jsem moc rád, že jsme mohli s mojí ženou Petrou a našimi třemi dětmi Julii, Markétou a Honzíkem pravidelně navštěvovat bubenečskou farnost.

U mě to je trochu paradox, protože nejsem katolík. Pocházím z venkova z kulacké rodiny a vyrostl jsem za komunistické totality v rodině Svědků Jehovových. Moji rodiče mi dali základní křesťanskou výchovu spojenou se studiem Bible, důraz byl ale kladen na vybudování osobního vztahu s Bohem v denní modlitbě a zpytování svědomí za dobré, ale i špatné věci. Dokázat se spolehnout na Boha, vložit svoje starosti na něj a pocítit sílu působení jeho Ducha. Můj otec byl něco přes rok vězněn za nenastoupení na vojenskou cvičení, takže jsme vše museli zvládnout s mamkou a mladší sestrou. Mám v paměti tu semknutost malého sboru, kdy si všichni nezištně pomáhají. Po sametové revoluci následovala velká radost a euforie, po pár letech však vystřízlivění z chování organizace. Takže mi po odchodu zůstala touha po budování vztahu s Bohem, o kterého se mohu vždy opřít. Dostavil se také velký pocit svobody, ale také odpovědnosti, abych to nezvorál na své životní cestě hledání Boha a pravého křesťanství. To, co vnitřně cítím, bych chtěl předat svým dětem, ale nechat jim svobodu v jejich cestě.

To už ale přichází moje manželka Petra, která mě přivedla na Žižkov do kostela a pomohla mi překonat moje předsudky hlavně vůči katolíkům. Jí jsem vděčen za svůj respektující postoj vůči ostatním křesťanům. V ní jsem našel souznící bytost, která má pochopení pro můj možná komplikovaný a těžkopádný pohled na svět a dokáže mu dát lidštější podobu. Vážím si jí za její skromnost, nenáročnost a nezištnou snahu pomáhat kolem sebe. Snažíme se spolu vychovávat naše tři děti, které se vzdělávají doma pod vedením

mojí ženy. Docházejí k nám ještě další čtyři děvčata, takže máme takovou malou školu. Vystudoval jsem stavební průmyslovku ve Vysokém Mýtě a potom Stavební fakultu VUT v Brně obor navrhování pozemních staveb. Pracuji jako konstruktér ve statické kanceláři, kde vypracovávám výkresy tvaru a výztuže železobetonových staveb na základě statických výpočtů mých kolegů statiků. Snažím se tedy hlavně přinášet do ekonomické rady technický pohled na faru a kostel, kde se také od roku 2018 snažím starat o jeho technickou správu. Zde je mým spolupracovníkem Radomír Martinka a Prokop Sedláček. Otevřeně přiznávám, že starat se o stavbu kostela je něco specifického, ale snažíme se tuto výzvu přijmout a nějak se s tím poprat. Myslím si, že kostel by se někdy v budoucnosti měl skvět hlavně uvnitř stejnou čistotou a krásou jako fara. Na přípravě tohoto se pomalu pracuje.

Jsem rád součástí ekonomické rady a zároveň cítím odpovědnost vůči všem farníkům v rozhodnutích, která děláme. Vážím si svých kolegů a jsem rád, že můžeme svobodně diskutovat, až to někdy jiskří. Jsem přesvědčen, že se každý můžeme pokusit vytvářet Boží království ve své rodině, šířejí ve farnosti a tomu chci být nápomocen.

Milí čtenáři, tentokrát intenzivně!

ať už trávíte letní měsíce na dovolené v Emirátech, Tunisu, Egyptě nebo v práci, nevěšte hlavu a vězte, že o pravidelnou dávku informací o charitní činnosti ve farnosti, bez které byste neusnuli, nepřijedete!

Odpoledne s fyzioterapeutem se uskutečnilo. V nemalém počtu jsme se sešli 15. června v prostorách bubenečské fary a pod vedením empatického fyzioterapeuta Stefanose, původem z Řecka, strávili více jak dvě hodiny intenzivním cvičením, které bylo prokládáno důležitými teoretickými poznámkami. Významným bodem pro většinu zúčastněných byla možnost seznámit se s neziskovou organizací Život 90, která se přítomností svého zaměstnance, p. Stefanose, na akci podílela. Po skončení jsme strávili několik desítek minut na farní zahradě, jedli meloun a v družném hovoru nám spolu bylo dobře. Přesvědčit se můžete na přiložených fotkách.

V září se uskuteční opět akce zaměřená na fyzické zdraví, tentokrát ale s jinou cílovou skupinou. Po výborných zkušenostech z loňska se bude opět konat kurz první pomoci dětem a novorozencům. Zváni jsou budoucí i současní rodiče, sourozenci i všichni ostatní. Vedení kurzu se opět ujme společnost Life Support, která vedla kurz loňský. Pokud budete mít štěstí a narazíte na několik málo loňských účastníků, jistě vás přesvědčí (stejně jako nás, kteří jsme v dané hodině zrovna jeli s novorozencem z porodnice), že jeho letošní zopakování byste si neměli nechat ujít. Závěrem vám, milí čtenáři, přejeme, abyste si odpočinuli a stejně jako my čerpali síly a energii do dalších dní. Těšíme se na vás!

František a Anežka

Než vypukla covidová pandemie, naše farnost se mohla pochlubit řadou zajímavých akcí a aktivit, které se nekonaly pouze v kostele anebo na faře (nakonec ta do roku 2018 nebyla příliš použitelná), ale i venku, na společných vycházkách či výjezdech. Pro mnohé je určitě nezapomenutelná pouť k hrobu sv. Gotharda, ale i další rok po klášterech, kde působil, anebo úplně první autobusový výlet na Karlovarsko. Pak se objevil koronavirus, zákazy shromažďování a společných akcí, až si mnozí z nás zvykli, že nejpohodlněji je člověku bez jiných lidí, když se nemusí přizpůsobovat a vše si zařizuje podle sebe.

To, co je nejpohodlnější, však většinou není také správné. Boží lid, který ve světě představujeme, bude vždy komunita, a právě tím, co a jak umíme udělat spolu, může být pro okolní svět svědectvím o Ježíši a o jeho přítomnosti mezi námi a s námi. V církvi, do níž od křtu patříme a k níž se i těmito společnými akcemi hlásíme.

Takže po přestávce minulých let se několik desítek farníků společnou anebo osobní dopravou vydává v sobotu 20. srpna 2022 na zajímavá místa. Prvním cílem je **Mariánská Týnice**, skvostné poutní místo s cisterciáckým kostelem Panny Marie. Dnes již kostel není majetkem církve, přesto se povedlo

zařídít, abychom zde mohli mít mši svatou a prosit na úmysly, které si s sebou přineseme. Když bude hezky, vydáme se některé pěšky (anebo pohodlně vozy) do **Plas**, kde nás čeká další bývalý klášter, prohlídka zajímavého místa (včetně blízké hrobky kdysi mocných Metternichů) a krátké posezení v kavárně. Po odpočinku se cestou nazpět zastavíme krátce v **Plzni**, podíváme se do večerní katedrály a podle zájmu si zajdeme spolu na večeri.

Pokud jste váhali do poslední chvíle, nestyďte se zeptat, jak a kdy se lze k nám ostatním připojit. Protože hlavním cílem je nejen to, aby nám bylo dobře, ale aby nám bylo dobře spolu. Což je či může být jedním z nejsilnějších svědectví o naší víře v současné době.

První část mše svaté, která se nazývá bohoslužbou Slova, začíná ihned po úvodním pozdravu a první společné modlitbě, na kterou odpovídá shromážděné společenstvím souhlasem, vyjádřeným ve slovu „Amen“. Tvoří ji jednak čtení z Písma Svätého, jak někdy říkáme Bibli, a jednak jeho výklad. K biblickým čtením patří nejen čtení, které čte někdo z lidu (o všedním dni jedno, o nedělích a slavnostech dvě), a evangelium (které čte jáhen nebo kněz), ale i žalmy. Proto se mají přednášet z místa, k tomu určeného, a to je buď kazatelna, anebo tzv. ambon, tedy stojan s podstavcem na knihu: po liturgické reformě druhého vatikánského koncilu, kdy byl na mnoha místech provizorně koupený či vyrobený a postavený do presbytáře, by v dnešní době (po tolika letech) již měl být nahrazen umělecky ztvárněným kusem sakrálního nábytku, důstojně vyjadřujícím, že tou položenou knihou není leccjaká literatura, ale zmíněné Slovo Boží. Po evangeliu má následovat alespoň stručné vysvětlení (výklad) přečtených textů, z nichž by následně měly vycházet i připravené přímluvy. Tyto modlitby přítomných jsou jednou z nejpodceňovanějších částí celé liturgie: přítom by to mělo být vždy aktuální, protože k Bohu se modlíme vždy v určité situaci, v určité době a na určitém místě, které se mění. Pokud křesťané prožívají neděli anebo církevní slavnost, mezi promluvu (kázání) a přímluvy se vkládá vyznání víry. Jde o vzájemné pouto těch, kteří se hlásí ke křesťanství: v toto věříme a tuto víru také svými ústy i svými skutky vyznáváme.

Přímluvami bohoslužba Slova končí a začíná se vše připravovat na druhou část, bohoslužbu oběti anebo Eucharistii.

Pokračování Všeobecných pokynů k římskému misálu:

Slavení eucharistie

139. Po skončení přímluv se všichni posadí a začíná zpěv k přípravě darů (srov. č. 74).

Akolyta nebo jiný přísluhující laik klade na oltář korporál, purifikatorium, kalich, palu a misál.

140. Je vhodné, aby se spoluúčast věřících projevila přinášením chleba a vína k slavení eucharistie nebo i jiných darů ve prospěch kostela a chudých.

Dary věřících přijímá kněz za pomoci akolyty nebo jiného přísluhujícího. Chléb a víno k eucharistii se přinesou k celebrantovi a ten je klade na oltář; ostatní dary se položí na jiné vhodné místo (srov. č. 73).

141. Kněz u oltáře vezme patěnu s chlebem, drží ji oběma rukama poněkud pozdviženou nad oltářem a potichu říká: Požehnaný jsi, Hospodine. Potom patěnu s chlebem položí na korporál.

142. Potom stojí kněz u strany oltáře a přítom nalévá do kalicha víno a trochu vody a potichu říká: Jako se tato voda spojuje. Vráti se ke středu oltáře, drží kalich oběma rukama poněkud pozdvižený a potichu říká:

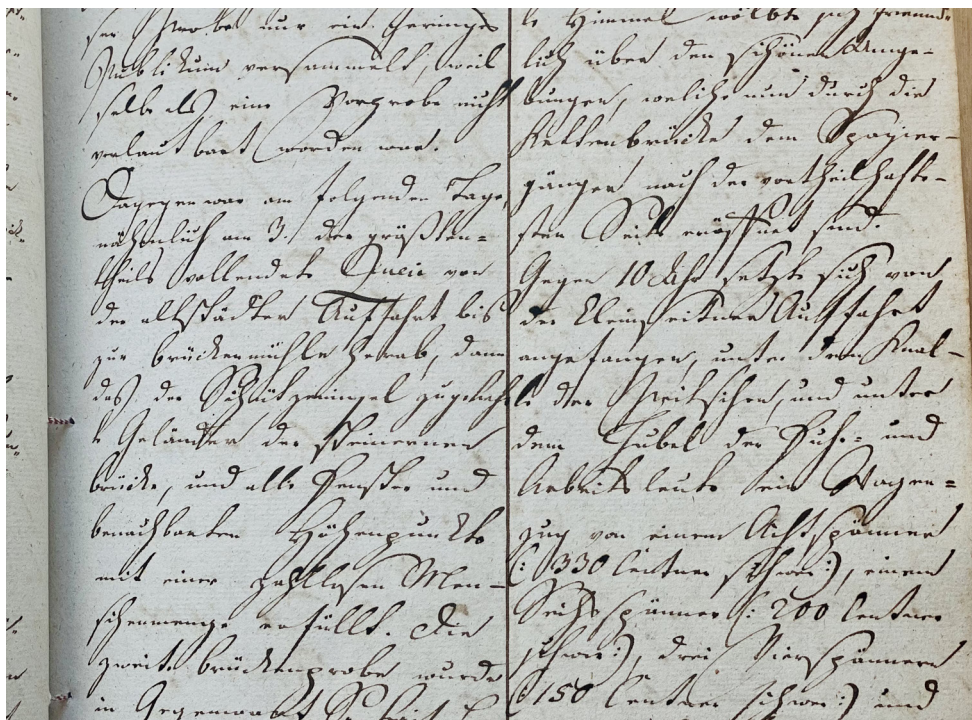
Požehnaný jsi, Hospodine. Potom kalich položí na korporál, a pokud to uzná za potřebné, přikryje ho palou.

Jestliže se však zpěv k přípravě darů nezpívá ani nehrají varhany, může kněz při přípravě chleba a vína pronášet příslušný text požehnaní nahlas a lid připojuje aklamaci: Požehnaný jsi, Bože, navěky.

143. Když postavil kalich na oltář, kněz hluboce skloněn potichu říká: S duší pokornou.

144. Potom používá-li se kadidla, vloží ho do kaditelnice, mlčky ho požehná a okouří dary, kříž a oltář. Přísluhující se postaví u strany oltáře, okouří kněze a potom lid.

Otevření nového Řetězového mostu přes Vltavu

druhá zkouška nosnosti 3. listopadu 1841
(pokračování)

str. 51

Druhá zkouška mostu proběhla v přítomnosti Jeho Cís. Výsosti pana arcivévod Štěpána, Jeho Excellence pana Nejvyššího purkrabí, hraběte Karla Chotka z Chotkova, ředitelů stavby Řetězového mostu a četných zájemců z řad vysoké šlechty a měšťanstva pod vedením pana hraběte Josefa Thuna.

Velký počet gondol a člunů pokrýl hladinu Vltavy, hladké jako zrcadlo, a jasná bezvětrná obloha se laskavě klenula nad krásnými okolními svahy, které se nyní chodcům na Řetězovém mostě představily ve své nejkrásnější podobě.

Okolo 10. hodiny se dal směrem z malostranského výjezdu ke Starému Městu do pohybu průvod vozů, doprovázený práskáním biče a jáсотem vozků a dělníků, tažený jedním

osmisprežím (: těžkým 330 centnýřů), jedním šestisprežím (: těžkým 200 centnýřů), třemi čtyřsprežími (: těžkými 150 centnýřů) a dvaceti dvojsprežími, z nichž každé bylo zatíženo

50 centnýři. Na korbách vozů seděli dělníci, kteří svoji radost z dokončení tohoto krásného národního památníku dávali najevo máváním kyticemi a provoláváním slávy, k čemuž se rychle připojilo nepřehledné množství lidu.

Navzdory svému ochuravění jel pan hrabě Josef Thun vstríc průvodu v otevřeném voze. Taktéž zkouška vyhýbání a předjíždění v opačném směru dopadla skvěle, a to i přesto, že zatížení bylo navýšeno množstvím diváků, kteří se smělostí rozmístili na chodnících.

foto: Mgr. Štěpán Duháň
transliterace, transkripce a překlad: PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

Výstav Eucharistie / 5. 8. 2022

Když se po svém zmrtvýchvstání Ježíš potkal s apoštolem Petrem, ptá se ho, zda ho miluje. Na jednu stranu otázka velmi banální (jak jinak asi mohl odpovědět než kladně), na stranu druhou otázka velmi vážná. Říct někomu, že ho miluji, je totiž zavazující. Nese to s sebou zodpovědnost, že na něj budu mít čas, že bude mít v mém životě prioritu, že se budu snažit aktivně přemýšlet a hledat, co by rád a co mu udělá radost, a navíc, budu to vše dělat s potěšením a bez remcání. Petr Ježíšovi odpověděl rychle, dvakrát za sebou, ale když se ho ptal potřetí, patrně si uvědomil, co ta slova znamenají. Najednou mu mohlo dojít, kolikrát sice tvrdil, že ho miluje, ale nenašel si na něj čas, chodil s ním a za ním tehdy, když ho on potřeboval, a ještě se mu nejednou snažil vnuit svou představu o tom, co je správné, místo toho, aby přijal to, co mu říká On. Kdyby se Ježíš zeptal nás, zda ho milujeme, jaká by byla naše odpověď? Jednou měsíčně je v našem kostele možnost půlhodinky s Ním strávit v tichu a o samotě. Mše není setkání s Ježíšem, to On jde k nám a my přicházíme přijímat – slovo i eucharistii. Ale láska je schopnost udělat si na toho, koho miluji, čas. Jen tak, bez nároku na to, že něco z toho budu mít anebo něco dostanu. Dobrá, v srpnu jsou prázdniny, ale třeba v září... Anebo v říjnu? Nebo jindy. Když ale ani jednou do roka nemám čas (anebo možná ani chut), mohu říct, že Ježíše miluji? A přitom to je první a hlavní přikázání Boží, z něhož se budu na konci času před Bohem zodpovídat.

Otevřený kostel / 5., 12., 19., 26. 8. 2022

Uznávám, že dnes obstat v světě není vůbec jednoduché. Málokdo si může dovolit ten luxus, že ráno odejde do práce, odpoledne je doma a klidně si může ještě každý den zajít na zahrádku, pobavit se s přáteli, anebo i zajít večer na mši. Být úspěšným, nepřijít o dobrou práci, neztratit přitom klid a nervy... a pak si člověk potřebuje odpočinout, už nikam nemuset, nemít povinnosti, jen tak zkrátka být. Ano, proto je tadý léto a s ním pro většinu lidí volnější program, více volna a odpočinku, zájezdy, výlety, dovolená, prázdniny. Ale – když je to čas větší volna a volnějšího programu, kolik času z toho volna dáme Bohu? Kostel sv. Gotharda je otevřený i v létě každý pátek nejen pro náhodné kolemjdoucí anebo turisty, ale i pro kohokoli z nás. Aby byla příležitost si srovnat priority, poplat se Boha a poradit se s Ním ve svízelných

situacích, poděkovat Mu za to pěkné a vyplatat se před Ním, když se nedaří anebo zažijeme zklamání a zradu. On je stále připraven a díky Veronice, která každý týden ze svého nabitého programu daruje několik hodin, aby svou přítomností v kostele nejen hlídala náš kostel před zloději, ale také proto, aby tam Ježíš nebyl „fyzicky“ sám, je připraven i náš kostel. Pro kohokoli. Možná zejména pro rodiče, kteří nesou na svých bedrech výchovu nové generace, možná pro celé rodiny, v nichž se děti od malíčka mohou učit, že do kostela se chodí nejen v neděli, ale především za Ježíšem pro něho samotného. Na rozdíl od nedělních mší si tam s nimi mohou o Ježíškovi povídat, mohou se před svatostánkem modlit spolu a nahlas... Mohou. Kostel je opravdu otevřený každé páteční odpoledne.

Mše svatá na Karlštejně / 14. 8. 2022

Karlštejn je po Praze jedno z nejnavštěvovanějších míst v České republice, většina cestovních kanceláří a agentur nabízí prohlídku hradu jako součást svých programů. Protože se jedná o jeden z nejzácnějších českých hradů, jež král Karel IV. vystavěl původně jako jednu velkou pokladnici, vstupenky na hrad nejsou zrovna nejlevnější. A protože se dnes jedná o státní hrad a protože v důsledku dlouholetého ateistického režimu bohoslužby z hradu Karlštejna vymizely, mše svatě se pozvolna na Karlštejn vrací pouze několikrát do roka. Když totiž císař a král Karel IV. nechal hrad postavit, do jeho centra dal vybudovat kostel – Karlštejn neměl být sídlem panovníka ani nikoho dalšího, mělo to být nejposvátnější místo jeho veškerého královského majetku: nejzácnějšími poklady pro něj byly relikvie, ostatky spojené se smrtí Ježíše Krista, které si do Čech přivezl ze svých cest. A aby ten hrad byl opravdu ochraňován samotným Bohem, zřídil kněžskou kapitulou, malé společenství kněží, kteří dostali za úkol se zde na hradě modlit za českou zemi a za český lid – přítomné ostatky tak měly být propojeny s modlitbou vybraných duchovních. Psal se rok 1357. A karlštejnská kapitula dodnes existuje. Právě díky ní je na Karlštejně mše svatá i v srpnu – kolegiátní kostel na hradě Karlštejně je totiž zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie. Tak tuto neděli můžete na nedělní mši přijít třeba na Karlštejn. A dostat se do kostela bez vstupenky. Jen s vůlí modlit se s námi za naši českou vlast.

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

středa 17:30
pátek 17:30
neděle 9:00

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa 14:30–16:45

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek 15:00–17:00

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška sboru	pondělí 18:30
modlitba růžence	(opět od září 2022)
biblický večer	(opět od září 2022)
modlitba nešpor	(opět od září 2022)
náboženství dětí	(opět od září 2022)

AKCE MĚSÍCE

1. 8. 2022	Modlitba za Arubu (18:15)
5. 8. 2022	výstav Eucharistie (17:00)
7. 8. 2022	příprava k biřmování (10:30)
14. 8. 2022	mše svatá na Karlštejně (15:00)
16. 8. 2022	příprava na manželství I. (18:30)
20. 8. 2022	farní výlet (Mariánská Týnice-Plasy-Plzeň)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100.- Kč.

Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejich aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti 201333389/0800, vedeného v České spořitelně. Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variační symbol (VS):

- a) oprava elektřiny, topení, nutná údržba:
VS 5052018
- b) běžný provoz kostela a aktivity farnosti:
VS 3032019
- c) charitativní a humanitární projekty:
VS 1012020

běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

oprava elektřiny, topení
a úprava sakristie

+Bubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha – Bubeneč, Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6
e-mail: farnost.bubenece@gmail.com, IČ: 61380288, č. účtu: ČS 201333389/0800
farář P. Miloš Szabo, mobil: 731 625 968, www.farnostbubenece.cz FB: Farnost Bubeneč